

Formanden:

Det er jo sådan, at formanden ifølge forretningsordenen har en mulighed for, når han føler, at debatten trækker i langdrag eller kører i ring, da simpelt hen at slutte debatten.

Jeg har egentlig ikke lyst til at gøre brug af den bemyndigelse, men jeg sidder og overvejer det.

Så er det fru Lissa Mathiasen.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, der falder mig for brystet, er hr. Keld Albrechtsens udtalelse om, at folk har et større behov for at komme ud af deres små boliger, det kan være en 12 m² bolig på et gammelt plejehjem, end at få en bolig på et plejehjem.

Jeg tror ikke, den senildemente har behov for og har ønske om at komme ind i en diskussion om, hvorvidt det er 12 m² eller 17 m². Mon ikke den senildemente, der står og venter på en plejehjemsplads, er mere optaget af at få pladsen? Jeg synes ikke, dette er noget, der kan sættes over for hinanden.

Men jeg undrer mig, jeg synes ikke, jeg får et svar fra hr. Keld Albrechtsen. Betyder det svar, jeg fik før, at man nu fra Enhedslisten siger, at man godt vil garantere, at der kommer en anvisningsret, når vi skal i gang med det her til efteråret? Det var sådan en halv vise, der blev sunget før. Kan jeg forstå det sådan, at der er givet det tilsagn fra hr. Keld Albrechtsen? Jeg ville i hvert fald være glad, hvis det var det, vi havde fået.

Formanden:

Så er det hr. Flemming Kofod-Svendsen som ordfører.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at takke de partier og dermed det flertal her i Folketinget, som bakker op om dette forslag, hvor jeg gerne vil understrege tre ting.

For det første: En boligsocialopgave. Vi har 10.500 plejehjemspladser i privat regi, hvoraf to tredjedele af dem trænger stærkt til en renovering. Og hvis der ikke bliver sat midler af til det, vil mange af de plejehjem blive nedlagt, pladserne vil mangle og køen vil vokse, den kø, der er på en 4.000-4.500 ifølge ministeriernes opgørelser. Vender man sig til Ældre Sagen, er tallet væsentligt større; det afhænger jo lidt af, hvor skrappe visitationskravene er. Så det er et vigtigt bidrag til en boligsocial løsning.

Det andet, jeg vil understrege, er, at dette forslag lægger vægt på alsidighed, så vi ikke skal ende med, at det alene er kommunen, som driver alle plejehjem. For det er klart, at hvis de mange pladser, de plejehjem, som ikke bliver renoveret, bliver nedlagt, ja, så vil der de facto kunne ske en monopolisering. Det er vi stærkt uenige i. Så det er det andet: Dette forslag sikrer en alsidighed.

Det sidste, jeg vil nævne, er lidt om økonomien, for jeg forstår også på Socialdemokratiet, at de siger, at der er brug for flere plejehjemspladser. Så kan man spørge: Hvad er den billigste løsning? Er det at lade det offentlige alene finansiere eller få private til at medfinansiere? Der er regnestykket jo utrolig enkelt. Hvis det alene er det offentlige, er det det offentlige, der skal udrede de 14 pct. i grundkapital. Om det så bliver 14 til kommunen eller 7 til staten og 7 til kommunen – i alle tilfælde bliver det 14 pct. for offentlige midler.

Hvis kommunen laver en driftsoverenskomst med en selvejende institution, skal den selvejende institution yde 3½ pct. Det vil sige 3½ pct. mindre end de 14 pct. Dette bliver billigere for de offentlige kasser, end hvis det ikke blev etableret i samarbejde med selvejende, private institutioner.

Og det er i de få tilfælde, og efter min mening for få tilfælde, hvor hr. Keld Albrechtsen og jeg har været uenige, for hr. Keld Albrechtsen syntes, at vi gik for vidt, og vi syntes, at hr. Keld Albrechtsen manglede visioner og ikke rigtig har set alle mulighederne. Men vi glæder os da over, at vi i fællesskab kunne give de muligheder, der nu foreligger, for i de tilfælde, hvor man virkelig er visionær, vil det jo kun koste det offentlige 7 pct.

Det er klart, at det forudsætter, at der er selvejende institutioner med et bagland, som er villigt til at ofre noget, som er villigt til at lave private indsamlinger, for at man kan etablere disse selvejende institutioner. Så hvis man sammenligner prisen, hvor det er ren offentlig finansiering, og hvor der også er private med, så bliver den sidste løsning billigere.

Når regeringen så taler om, at der er en række følgevirkninger, så ville de jo være der i alle tilfælde, for i det øjeblik man etablerer det i rent kommunalt regi, er der også offentlige udgifter, som skal betales, og lån, der skal betales af. Men det gælder jo igen i begge tilfælde. Så sammenligner man, når vi skal have etableret 1.000 pladser eller 1.500 pladser, og det er der jo bred enig-